

OUDE DELFTSCHE SNUIFPOTTEN

DOOR A. P. HENGEVELD

Is er wel een moderne mensch, die ondanks de meest verfijnde eischen aan zijn huiselijke omgeving gesteld, verfijnd op het beste wat moderne kunstenaars ontwierpen en wrochten in wand- en vloerbekleding, in meubelen, in glas en aardewerk, is er een moderne mensch, die niet heel stil-lekens een plekje in zijn hart weet dat hem doet verlangen, zelfs in meer up to date omgeving, naar iets uit vroeger tijden? Iets dat hem vertelt van vroeger dagen, van vroeger liefde tot wat schoons, van vroeger zorg voor datgene, dat in over-grootvaders tijden en daarvoor het interieur sierde. Daar als iets bij-zonders gekoesterd werd.

Slechts heel weinigen kunnen zich onttrekken aan het gezellige, het in-tieme dat ook maar een enkel stuk „antiek” onmiddellijk wekt. Weinigen kunnen ontkomen aan de charme van den stillen glans van een oud noten of mahonie meubeltje, van het zacht geflonker van een oud stuk tin of koper in het clair obscur van hun woonvertrek. Van den geestigen noot,

1

dedigd tegen de steeds verlokender temptaties van den mammon. Steeds hooger geprijsd door de antiquairs, die hun enkele nog overgebleven stukken ongaarne afstaan.

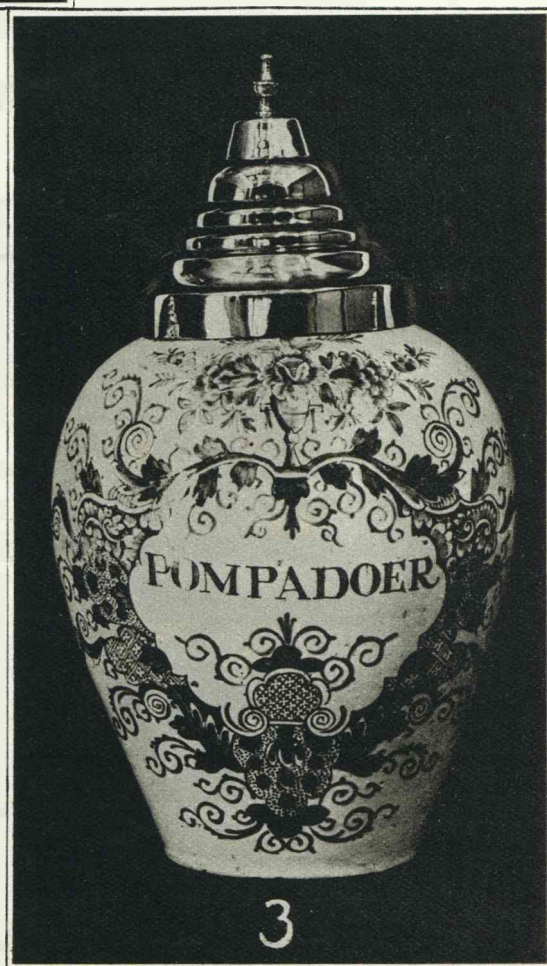
Velen beschouwen deze potten abusievelijk als *tabakspotten*, terwijl hun eigenlijke inhoud nimmer anders dan uit *snuif* heeft bestaan. Snuif in diverse smaken en geuren. Volgens oude familierecepten zorgvuldig door het snuivend voorgelacht vervaardigd. En waarvan de benaming, onverklaarbaar dikwijls voor het huidige geslacht, op de cartouches vermeld staat. Rosmaryn, Nagelgeur, Pompadour, Duinkerker, Spaanse, Marteniek, om enkele soorten te noemen. Ze zijn den tegenwoordigen snuifpotten-liefhebber welbekend. Gering in aantal zijn nog de winkels, waar deze potten zich op hun aloude plaats in de winkelstellingen rijen. Afgewisseld door de bruingele spanen doozen waarin de gekorven tabak in molligen overvloed gevlijd was. Doozen waaruit de ouderwetsche tabakverkooper, het eerbaar hoofd

2

dien een mooi stuk oud Delftsch tegen de rust van een stemmige wandbekleding, boven 't edele bruin van een eiken meubel slaat. Weinigen, die eenmaal gegrepen door de glazuurschittering van het heerlijke Oude Delftsch, den drang om meer daarvan te bezitten kunnen weerstaan.

En welke liefhebber van Delftsch is niet begonnen, begint niet met een diepblauwen waaierschotel, met een simpel apothekerspotje of een pretentie-loozen snuifpot? Een Delftsche snuifpot! Zoo menigmaal het begin van onverzadiglijken dorst naar meer van de oude vaderlandsche ceramiek. Deze snuifpotten, tot voor kort nog als minderwaardige gebruiksvoorwerpen beschouwd, nauwelijks goed om het cachet van een ouderwetschen tabakswinkel te bewaren, hoe zijn ze in de laatste jaren vrijwel van de markt verdwenen. Angstvallig nu bewaard door die enkele tabaksverkoopers wier winkelstellingen zij nog in glanzende deftigheid verrijken. Straf ver-

3